

Source : **เนชั่นสุดสัปดาห์**

Date : 15 S.A. 2551 Page : 54,55

No : 51616420

ธรรมากิจวัฒน์

อ.ธนกรเมธ

พุทธประบณฑารณาปีเรียน

๕๔, ๕๕

คุณ กษยานันดร์กิจมีชื่อเลี้ยงระดับ
พระทศศุภนนท์ เพิ่งสำเร็จ
การศึกษาภัลบ茉จากเมืองนอก
ยังไม่ก้าวทํางานอะไรเป็นเดือนเป็นอัน
ก็ถูกผู้บังคับแม่ขอร้องให้บำเพ็ญเสียก่อน
เพื่อเห็นแก่แม่ บังคับติดใหม่มาติดจากเมือง
นอกจึงบากอย่างเสียไม่ได้ เมื่อบาชที่วัด
ใหญ่ในกรุงเทพฯ แห่งหนึ่งเสร็จแล้ว ผู้บังคับ
แม่จึงพาไปฝ่ากําเพรษฯ อุ้ยกันพระ
ริปสนาอาจารย์รูปหนึ่งที่วัดป่าแควภาคอีสาน

พระหนุ่นการศึกษาสูง มาจากตระกูล
ผู้ดี มีแต่ความสุขสบาย เมื่อมาอยู่วัดป่า
กว่าจะบปรับตัวได้จึงใช้เวลานานเป็นrem
เดือน แต่ก็นั่นแหละ กว่าจะ นิ่ง ก็ทำอา
พระร่วมวัดหลายรูปพลอยอดิหาราษฎร์
ไปตามๆ กัน

บัญชาที่ทำให้พระทั้งวัดเห็นอยู่หน่าย
จนนีกระอกกีเพราะพระไหเมມีนิสัยชอบจับ
ผิด และชอบอาทรุ ยกหู หูทางตัวเองอยู่
เป็นประจำ วันแรกที่มาอยู่วัดป่า ก็นิ่ง
เหมือนพระเจ้าถินทั้งหลายว่าไม่ต้องการ
ศึกษาสูงเหมือนอย่างตน ออกบิณฑบาต
ให้อาหารท้องถิ่นมาก็ทำท่าจะฉันไม่ลง
เห็นที่วัดใช้ตะเกียงน้ำมันกําดแทนไฟฟ้า

กิวภาพชีวิตรณีเสียเป็นการใหญ่ ทำว่า
ล้าสมัย ไม่รู้จักใช้เทคโนโลยี ตอนหัวค่ามี
การทำวัดสร้างมนต์เย็น กับนว่าทำ่นรองลง
เจ้าอาวาสทำวัดนานเหลือเกิน กว่าจะ
ลืมสุดยิตลงได้ก็นั่นจนขาดเป็นเน็บชา

ครูนพอถึงเรื่องตัวเองลังหองน้ำบ้าง
ก็ทำทำจะล้างอย่างขอไปที่ ล้างไป บันไป
ดูจบปริญญาโทมาจากเมืองนอก ด้องมา
เข้าเรียนลังหองน้ำร่วมกับครูกิมรู โวยชิวิต!

ความสำราญหยิบໂຫຍ່ງทำให้พระใหม่
ไม่พอใจสิ่งนั้นสิ่งนี้ ถือตี ว่าตัวเองมีชาติ
ตระกูลสูง มีการศึกษาสูงกว่าครูในวัดนั้น
ผิวพรรณก็ดูสะอาดสะอ้านชวนเจริญ
ครรภารกษาพระรูปให้หักหมด มองตัวเอง
เบรี่ยบกับพระรูปอื่นแล้วช่างรู้สึกว่าตัวเอง
เห็นอกว่าทุกประดิษฐ์ นึกแล้วก็ยอมกระหาย
อยู่ในใจ กลับเข้ากรุภีเมื่อไร ก็ເຈາປາກกา
มาขิดเครื่องหมายกากบาทบันบวชทินนับ
ถอยหลังร้องวันสึกด้วยใจจ่อ

อยู่มาได้พักใหญ่ พระใหม่อดีตนัก
เรียนอกกีลังเกตเห็นว่าทำ่นเจ้าอาวาส
วัดป่าแห่งนี้ไม่ค่อยพูดค่อยจา ข้านานๆ
ครั้งจะออกมากิให้อาทากับลูกศิษย์เสียที่
หนึ่ง วันๆ ก็ไม่เห็นทำนทำอะไร เอาแต่

การดูใบไม้ เก็บขยะ ซักผ้าเอง (เคนน้อยมี
กิมรูจักใช้) สอนกิมสอน การบริหารวัด
ก็มอบให้ทำนรองเจ้าอาวาสเป็นคนจัดการ
ใบเสียทกอย่างเห็นแล้วเลยนึกร้อนวิชา
คุณสำหรับชีวินคำวิพากษีวรรณบริหาร
จัดการดัดได้รวมที่สิบข้อ เสนอให้ปรับในนั้น
ลดนีสารพัดที่ตัวเองเห็นว่าไม่เข้าท่า
ล้าสมัย รวมทั้งเสนอให้วัดใช้ไฟฟ้าแทน
ตะเกียงด้วยอีกข้อหนึ่ง เพราะตอนเห็นว่า
ยุคสมัยก้าวไกลมากแล้ว ไม่ควรจะ
ก้าดเป็นคนหลังเขาให้คนอื่นเข้าถูกอก

หนึ่งในข้อวิจารณ์จุดด้อยของวัดทั้ง
พลาเยล้านั้น พระใหม่เสนอให้หaltungพ่อ
เจ้าอาวาสมีบวชสัมพันธ์กับพระลูกวัดให้
มากกว่านี้ สอนให้มากขึ้น เทคนีให้มากขึ้น
และแนะนำว่าคนจะดับญับบริหารไม่ควรจะ
ทำงานอย่างการซักจีรด้วยตัวเอง ควรจะ
กระจายภารกิจงานของงานให้คนอื่นทำดีกว่า

เย็นวันนั้นเป็นวันพระ 15 ค่ำ หลวงพ่อ
เจ้าอาวาสนางทำวัดที่บ้านส่องสว่างชาติ
กลางลานรายด้วย ทำนไม่ล้มที่จะหยิน
ข้อเสนอแนะจากพระใหม่มาอ่านให้พระ
หนุ่มสามเณรน้อยหักหมาดพัง แต่ทำนไม่
บวกว่าพระรูปหนึ่งเป็นคนเขียน อ่านจบแล้ว

หลวงพ่อเกี้ยมบ่าย่างมีเมตตาชี้นมา แล้วซึ่งให้พระภิกขุหนุ่มสามเณรน้อยทั้งหลายดูหมาชี้เรือนดัวหนึ่งที่ก่อนอยู่ใต้ม้านั่งหินอ่อนได้ตันอโศกที่อยู่ใกล้ๆ

"เดอหั้งหมายเห็นหมาชี้เรือนดัวนั้น หรือไม่ เจ้าหมายดัวนั้นนะมันเป็นชี้เรือนคันไปทั้งดัว ฉันเห็นมันวิ่งวุ่นไปมาหักวันเดียวเกี้ยงไปบ่นยังตรงนั้น เดียวเกี้ยยามานอนตรงนี้ แต่พวกเรือรู้ไหม เจ้าหมายดัวนั้นนะ มันไปบ่นอกที่ไหนมันก็นึกถ้าสถานที่นั้นอยู่ในใจ หาว่าแต่ละที่มีได้ดั่งใจดัวเอง สักอย่าง นอนที่ไหนก็ไม่หายคัน สถานที่เหล่านั้นช่างสาปรักสันตี คิดอย่างนี้แล้ว มันจึงวิงทางที่ร่ดัวเองนอนแล้วจะไม่มีคัน แต่หากเท่าไหร่วันก็หากไม่พบเสียที เลยด้องริ่งไปทางนี้ก้าบโน้นอยู่หั้งนั้น"

"เจ้าหมายไปดัวนั้นมันหารักสักนิดไม่ว่าเจ้าสาเหตุแห่งอาการ คัน น้ำหายไปเกิดจากสถานที่เหล่านั้นแต่อย่างใดไม่ แต่สาเหตุแห่งอาการคันอยู่ที่โรคเรือนซึ่งเกะกินอยู่บนหลังของตัวมันเองต่างหาก"

พุดจบแล้วหลวงพ่อเก็บนั่งนิ่ง เป็นสัญญาณให้รู้ได้เวลาภารนาหลังการทำวัตรสามมนต์เย็นแล้ว ขณะที่ทุกรูป

นั่งหลับตาภารนาอย่างสงบนั้น ในใจของพระใหม่กลับร้อนเร้าผิดปกติ นอกสองแต่ในรุ่นวาย นึกอย่างไรก็มองเห็นดัวของไม้ต่างไปจากหมาชี้เรือนที่หลวงพ่อชี้ให้ดู อีกนั่งスマอินนาๆ ยิ่งคันจะเยอในหัวใจ ก็อย่างหักสมเพชดัวเอง

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา พระใหม่อดีตนักเรียนออกกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน จากคนพูดมาก กลายเป็นคนพูดน้อย จากคนที่ห้องยโส กลายเป็นคนสอนน้อมต่อมนจากคนที่ชอบจับผิดคนอื่น กลายเป็นคนที่หันมาจับผิดตัวเอง แม้เมื่อออกพรรษาแล้ว ยอมแม่ขอให้ลาสิกขาเพื่อกลับไปสืบทอดธุรกิจของครอบครัว ทำนกยังไม่ยอมสิก

"อาตามะเป็นหมาชี้เรือน ขออยู่รักษา โรคจนกว่าจะหายดันกับครุณาอาจารย์ที่นี่ สักอีกหนึ่งพรรษา"

โยมแม่ได้ฟังแล้วก็ได้แต่ยกมืออนุโมทนาสาอุการกราบล้าพระลูกชายแล้วก็เดินออกจากวัดไปขึ้นรถ พลางนึกถึงคำเตือนของอาจารย์ในใจว่า คำว่า 'หมาชี้เรือน' ของพระลูกชาย หมายความว่าอย่างไรกันแน่นอน ■